

РЕШЕНИЕ

№ 2461

гр. София, 11.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 03.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13160** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], представлявано от Д. Х. Б., срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ /КЕВР/ с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2 366 183,07лв. (два милиона шестстотин осемдесет и три хиляди шестстотин и четиридесет и четири лева) за главница и 317 461,16лв. (триста и седемнадесет хиляди четиристотин шестдесет и един) за лихва, претърпени вследствие на незаконосъобразен административен акт на същата комисия - Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г., с които се определят считано от 01.04.2011г. преференциални цени за продажба на електроенергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт без ДДС, конкретно по т. 7.

В исковата молба ищецът твърди, че притежава електрическа централа с определени характеристики, за която представя договори за изкупуване на електрическа енергия от независим производител, с предмет електрическа енергия от МВЕЦ Д. 2, разрешение за ползване за същата ВЕЦ, сертификат за произход на електрическа енергия за същата централа. Твърденията в исковата молба са обосновани със следните приложени доказателства: договор № 123 от 09.08.2007г. за изкупуване на електрическа енергия от независим производител с [фирма], с предмет

електрическа енергия от МВЕЦ Д. 2, Разрешение № 327/03.06.2008г. за изменение за разрешително за водовземане, Разрешение за ползване № СТ-12-244/19.03.2007г. за малка ВЕЦ Д. 2 с местонахождение в землището на [населено място] дол, [община], област С., Сертификат за произход на електрическа енергия за същата централа за периода 01.01.2011г. до 30.06.2011г., и за периода от 01.07.2011г. до 31.12.2011г., като също е видно, че тази ВЕЦ е с инсталирана мощност 1,029MW и инсталирана мощност на съоръженията, произвеждащи ВЕИ 1,325 MW.

Според ищеца, с влязло в сила съдебно решение № 2126/13.02.2013г. на Върховен административен съд, постановено по адм. дело № 5492/2011г., е отменено Решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР в частта по т.7, с която е определена, считано от 01.04.2011г. преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници (ВЕИ) и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт без ДДС за „водноелектрически централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г. – 112.48 лева/МВтч.“.

След съдебната отмяна на посоченото решение КЕВР постановява нов административен акт- Решение № Ц-5/20.02.2015г., с което отново определя считано от 01.04.2011г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия за същите централи ,което е отменено с влязлото в сила на 12.11.2018г. - като оставено в сила след касационно обжалване, Решение № 4039/15.06.2017г. по адм.д. 2596/2015г. на Административен съд София-град.

Ищецът уточнява, че двете решения на КЕВР са незаконосъобразни административни актове, отменени по съответния ред, от които претендира вредите. Настъпването на вредите обосновава с чл.19, ал. 2 от Закона за ЗВАЕИБ, отм. ДВ бр. 35/2011г. и впоследствие чл.31, ал.1 от Закона за енергията от възобновяеми източници - задължителното изкупуване на на произведената електрическа енергия по преференциални цени, определени от КЕВР, която в случая била незаконосъобразно определена с отменените решения.

По тези съображения, претендира пропуснати ползи, като счита, че преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия, след отмяната на т. 7 от двете решения на КЕВР, следвало да се определи вместо по 112,438лв/МВтч без ДДС по т. 7 от първото решение, цена от 253,48 лв. по т. 5 от същото решение без ДДС. В резултат на това претендира пропуснати ползи в посочените -по-горе размери и лихви. По отношение на преференциалната цена от 112,48 лв./МВтч, регулирана с отменените като незаконосъобразни актове и приложима към договорните отношения между ищеца и крайния снабдител - "ЕВН България Електроснабдяване" се поддържа следното:

Посочената цена е приложима през целия исков период по силата на императивна норма - параграф 7, ал.1 ЗЕВИ, утвърдена с Решение № Ц-010/30.03.2011г. като действаща към датата на влизане в сила на закона, обн. ДВ. бр. 35/03.05.2011г. Видно било от приложените протоколи, фактури и банкови извлечения, че по договора за изкупуване между ищеца и "ЕВН България Електроснабдяване" , е прилагана тази цена.

По делата за оспорване на Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г. не е искано спиране на предварителното изпълнение на актовете на КЕВР, а при евентуалното им спиране би се създал правен вакуум, тъй като няма да е налице действаща преференциална цена и би довело до прилагането на по-ниска по размер цена, предвид ежегодното актуализиране на цените - като с процесното

решение от 2011 г. е утвърдена по-висока цена от преходното решение.

Поддържа се, че за процесната водноелектрическа централа, ако КЕВР не беше утвърдила цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС на базата на материално-незаконосъобразния критерий дата на въвеждане в експлоатация", то спрямо произвежданата от централата на ищеца електрическа енергия щеше да се прилага цена за изкупуване от преференциалната цената по т.5 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г.

Допълнително ищецът представи доказателства и мотивира, което не се оспорва от ответника, че процесната МВЕЦ е въведена в експлоатация на 19.03.2007 г., представиха се разрешението за водоземане от 09.06.2008 г., разрешително за водоползване от 25.02.2002 г. на МВЕЦ Д. 2, изменението му от 02.06.2002 г. е.и от 16.05.2005 г., е.и последващите решение от 25.02.2002 г. и 17.07.2018 г. за изменение на разрешително за водоползване и за продължаване на срока на действието му. Легитимира се като собственик на цвѝз основа на нотариален акт за покупко-продажба от 2007 г. Представен е и договор за № 317/19.10.2005 г. за присъединяване към електроразпределителната мрежа на МВЕЦ Д. 2. В тези доказателства 107-138 от делото се съдържат технически характеристики на централата, взети предвид в заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза.

Що се касае до представеното Решение № Ц-14/03.04.2019 г. на КЕВР, с което е определена считано от 01.04.2011 г. отново същата преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (обнародван с ДВ бр. 49 от 19 юни 2007 г. и отменен с ДВ бр.35 от 03 май 2011 г.), като се твърди, че това решение не рефлектира върху допустимостта и основателността на предявените от ищеца искове. Тази теза се мотивира с обстоятелството, че вредите се претендират от други два отменени акта със същия предмет, а отмяната им със съдебно решение, обвързвала страните.

Установи се по делото, че с Решение № 5129/23.07.2019 г. по адм.д. 4506/2019 г. на АССГ, е обявена нищожността на Решение № Ц-14 от 03.04.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което се определя считано от 01.04.2011 г. преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2 500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата /отм./. решението на съда не е окончателно, оспорено като пред касационната инстанция е образувано адм.д. № 13432/2019 г. на Върховен административен съд, насрочено за разглеждане за 14.05.2020 г.

В писмена защита по делото, ищецът чрез адвокати Д. и Х. поддържа исковата молба изцяло, като счита същата за обоснована и доказана изцяло, в това число относно предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, в това число и причинените имуществени вреди по размер въз основа на заключението на вещото лице по съдебно-икономическата експертиза. - задачи 3 и 4 от заключението.

Счита за доказано по делото въз основа на официални документи, че притежаваната от дружеството ищец ВЕЦ следва да се отнесе към т.4 от Решение № Ц-010/2011 на ДКЕВР, но не се позовава в писменат а защита на конкретни характеристики на централата. Било установено незаконосъобразността на критерия "въвеждане в експлоатация" със сила на присъдено нещо с Решение № 13785/12.11.2018г. по адм.д. 128512017г. на ВАС, а хидроенергийните характеристики на централите се установявали от доказателствата по делото - официални документи . Позовават се и на становище на КЕВР за класифициране на водни електрически централи с инсталирана мощност до 10 мВт по категориите, утвърдени с Решение №Ц-010/2011г. С тези обстоятелства подкрепя довода, че ако не е съществувал незаконосъобразния акт, за процесната ВЕЦ ще се прилага друг законосъобразен акт, необжалван и влязъл в сила - т. 4 от решението на КЕВР.

В писмената защита от адвокатите Д. и Х. се поддържа и становище за неоснователност на възражението на ответника, че претенцията на ищеца следвало да се разглежда на плоскостта на облигационните отношения с крайния снабдител, като се позовава на предварителната изпълняемост на двете отменени решения на КЕВР, по силата на чл.13, ал. от ЗЕ, а по силата на чл.16, ал.2 ЗВАЕИБ (отм.) , респективно чл.31, ал.1 ЗЕВИ, крайният снабдител е бил задължен да купува електрическа енергия до определено количество по определената от КЕВР преференциална цена, а докато актът е бил приложим, правата и задълженията на трети лица били изпълнени и не можело да бъдат засягани, електрическата енергия на ищеца била реализирана, същата съставлявала движима вещ по смисъла на чл.110 от Закона за собствеността и вече била продадена.

Не се споделя становището на ответника, че всеки производител следвало да заяви пред крайния снабдител в коя точка от разпоредителната част на Решение №Ц-10/2011г. попада, тъй като законодателят обезпечил прилагането на административните актове чрез контролни правомощия на КЕВР, като се позовава на възможността за налагане на принудителни административни мерки (ПАМ) - чл.57 ЗЕВИ , като дава пример с Решение № 17672/23.12.2019г. по адм.д. 4340/2019г. на ВАС, в мотивите на което е прието, че необходимостта от сключване на други договори между обществения доставчик и производителя на електрическа енергия не може да се приеме като факт, който прекъсвал причинната връзка между ИАА и вредите така, както се твърди от касатора, тъй като издаването именно на отменения незаконосъобразен административен акт е пречка за продажбата произведената електрическа енергия и реализиране на очакваната печалба." (По това дело се касае за отказ на производител на електрическа енергия да бъде допуснат до пазара.) Също е даден пример и с мотивите на Решение № 7556 /07.06.2018г. по адм.д. 6051/2017г. на ВАС и конкретно: „В този смисъл , преференциалните цени за изкупуване на електрическа енергия т възобновяем източник се утвърждават от КЕВР по арг. от чл.6, т.1 от ЗЕВИ. По този начин от страна на орган на държавна власт е въведено нормативно регулиране на отношенията между равнопоставени субекти, посредством което те стават част от реда на държавното управление. По този начин държавата, чрез своите органи се намесва в гражданскоправни отношения, които иначе се уреждат при съгласуване на волята на двете страни.“. В този случай се касае за оспорване на принудителна административна мярка (ПАМ) наложена от КЕВР на основание, че изкупуваната ел-. енергия следвало да се закупи по по-висока цена. По тези съображения счита, че ищецът не можело да търси защита на своето субективно

право по общия ред, доколкото крайният снабдител бил длъжен да прилага подлежащия на предварително изпълнение акт на КЕВР, скрепено с наказателна отговорност. Производството по ЗОДОВ било единственото такова за обезщетяване на ищеца ,като липсвал друг специален закон по смисъла на чл.8 ЗОДОВ.

Твърди се на следващо място от страна на ищеца, че отхвърлянето на иска би било отказ от правосъдие, тъй като при отмяната на адм. акт - вече пет поредни пъти, засегнатите лица не могли да бъдат обезщетени по друг начин. Гражданите и организациите били безсилни да принудят административния орган да изпълни съдебното решение и единственият способ за обезщетяване бил ЗОДОВ.

На основание, че последващото Решение № Ц-14/03.04.2019г. на КЕВР нямало никакво обуславящо значение по отношение на предявените искове, като довод, че не са налице основания за изключване на отговорността на Комисията. Относно довода, че исковия ред по ЗОДОВ е единственото възможно средство, се позовава на приетото в Решение № 17672/23.12.2019г. по цитираното по-горе дело 4340/2019г. на ВАС. Претендира се, че последващото решение на КЕВР освен, че било неотнормено и не пораждало правни последици като изтъква, че чл.177, ал.2 , изречение 2, предложение 1-во АПК е неприложим в производството по чл.1 ЗОДОВ. Оспорва се като неоснователен доводът на ответника, че Решение № Ц-14/2019г. се ползвало с предварително изпълнение по силата на чл.13, ал.9 ЗЕ, като принципно положение било, че нищожността настъпвала по право, като правното действие на съответния акт е отнето изначално. Предвид обявяването на решение Ц-14/2019г. за нищожно , се твърди, че същото съставлявало правно нищо и съдът следвало да игнорира твърдените от ответника правни последици, тъй като такива актът нямал.

На следващо място се иска от съда да вземе предвид, че реализираната норма на възвращаемост на капитала на ищеца не подлежи на изследване от КЕВР, респективно не оказва влияние върху размера на преференциалната изкупна цена за електрическата енергия, което било потвърдено и от заключението на вещото лице-икономист, а в конкретния случай било и установено, че нормата на възвращаемост на конкретната ВЕЦ е по-ниска от предвидената от КЕВР , което означавало, че този показател не можело да бъде правоизключващо обстоятелство за отговорността на КЕВР.

Претендира се, че по процесните искове ищецът е активно легитимиран да предяви иск за вредите, тъй като незаконосъобразните актове са имали действие спрямо него по силата на закона, а ответникът - пасивно легитимиран да отговаря за вредите на основание чл.205 АПК.

На следващо място се оспорва претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като уредбата по чл.10, ал.2 ЗОДОВ била специална и дерогирала чл.78, ал.8 ГПК, последователна била съдебната практика относно разностите, дори и при отхвърляне на предявения иск, ищецът не дължи плащане на възнаграждение на юрисконсулт.

В съдебно заседание по делото от 03.06.2019г. бе заявено, че не е налице съдебен акт по чл.166, ал.1 АПК, с който да е спряно предварителното изпълнение на решението на КЕВР Ц-10/2011г - цената от 112, 4лв. по т. 7 от решението е била действаща през целия исков период до влизането в сила на ново решение.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР) с предишно наименование Държавна комисия за енергийно и водно регулиране, в писмен отговор

на исковата молба е направил възражение за недопустимост на исковите претенции по съображение, че до произнасянето на КЕВР с административен акт за определянето на цени, считано от 01.04.2011г. след последното връщане на преписката за произнасяне, не съществували валидно определени цени.

Също ответникът КЕВР, чрез председателят доц. д-р И. И. в писмена защита по делото, в становища и в ход по същество чрез юриконсулт М., оспори изцяло исковите претенции, с твърдения също за частична недопустимост, а по същество за неоснователност, като се иска съдът да постанови отхвърлянето им и присъди разноски. Твърденията за недопустимост се основават на факта, че с отмяната на т. 7 от Решение №Ц-10/2011г. с решение на ВАС от 17.12.2013г., ново решение е прието едва на 20.02.2015г. – Решение №Ц-5, и в периода от 18.12.2013г. до 20.02.2015г. няма решение на комисията, което да определя преференциални цени, действа само договора за изкупуване на електроенергия. Идентично с последното решение е определена обаче цена от 01.04.2011г., като и двете решения имали еднакво правно действие, не било спряно изпълнението и, като административните актове на комисията са се прилагали на валидно правно основание до датата на тяхната отмяна от съда, а редът за обезщетяване след като е започнало неговото изпълнение, е този по чл.301 АПК, изтъкнато е, че по реда на чл.166 АПК не е искане спиране на изпълнението и на двете решения.

Ответникът се позовава на приетото Решение № Ц-14/03.04.2019г. с което се определят преференциални цени за групата производители на електрическа енергия от ВИ, попадащи в отмененото Решение №Ц-5/2015г., и което решение макар и да е оспорено пред съда, то било изпълняемо предварително. Във връзка с последното решение на КЕВР е висящо съдебно производство пред Върховен административен съд по адм.д. 13432/2019г., насрочено за 14.05.2020г.

Оспорва се твърдението за причинна връзка между претендираните вреди и решенията на КЕВР, като се иска от съда да приеме че не е изпълнена първата и третата предпоставки от фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ като се позовава и на обстоятелството, изтъквано от ищеца, че централата му не следвало да се квалифицира по т.7 от Решение №Ц-10/11г. , а по друга точка. В тази връзка се изтъква, че Комисията не определя индивидуално цена за всеки производител на електрическа енергия от ВИ, нямала правомощия да определя и категорията, в която попада отделният производител, което се извършвало при сключването на договора за изкупуване на електрическа енергия с крайния снабдител или обществен доставчик. Следователно, погрешното категоризиране на централата на ищеца по т.7 от решение №Ц-10/2011г. вместо като централа по т.5 от същото решение, не можело и не следвало да се вменява в отговорност на КЕВР. Изтъкнато е също, че т. 3 от същото решение е влязла в сила.

Изложени са и доводи, че ищецът не е доказал и пропуснати ползи, тъй като ел. енергия от ВЕИ се изкупувала въз основа на сключени дългосрочни договори за изкупуване за съответния срок, като цената на изкупуване не се изменяла за срока на договора, освен в случаите по чл.32, ал.4 ЗЕВИ – чл.31, ал.1 и ал.2, чл.32, ал.4 от ЗЕВИ, в сила от 03.05.2011г. Позова се и на пар.7, ал.1 ПЗР на ЗЕВИ относно заварените договори, която определя като цена по същите действащата към момента на влизането на закона в сила и остава

действаща за целия срок на договора за изкупуване – ал.3 от същия параграф. Към този момент е в сила цената по Решение № 10/2011г., включително т.7 от това решение. През целия срок на действие на договора е действаща цена от 112,48лв./МВч с инсталирана мощност под 10 MW, които са въведени в експлоатация до влизането в сила на ЗВАЕИБ, отм.

Доколкото по тази цена е заплащана електрическата енергия за произведената от централата на ищеца и изкупена от крайния снабдител, то ищецът неоснователно претендирал вреди под формата на реално намаление на имуществената му сфера.

По отношение на квалифицирането на централата на ищеца по т.3 от Решение Ц-10/2011г., ответникът счита, че обстоятелствата за централата, установени о с изслушаната по делото СТЕ следва да се вземат предвид само доколкото попада в обхвата на т.7 от Решение Ц-10/2011г. като основание за претендиране на вреди от отмяната му. Не следвало да се извършва категоризация на централата на ищеца по друга точка, доколкото ВАС в отменителните решения – Решение №2126/13.02.2013г. и Решение № 13785/12.11.2018г., като във второто решение изрично в този смисъл са коригирани мотивите на първата инстанция с довода, че Решение Ц-10/2011г. на КЕВР с изключение на т.7 от него, е влязло в сила. Не е дадено указания производителите да бъдат категоризирани в групите по другите точки от решението, нито са дадени конкретни указания по отношение на ищеца. Счита, че спекулативно ищецът се опитва да се самоопредели в някоя от другите групи. В допълнение изтъква и факта, че ако централата на ищеца не е попадала в т.7 на Решение Ц-10/2011г. нямало да бъде признат правен интерес да оспорва решенето., като с иска по делото въобще отрича съществуването на групата производители по тази точка. Било безспорно, че процесната централа на ищеца и е до 10 МВт била въведена преди 2007г. В групата по т. 7 от въпросното решение попадали централи до 10 МВт, които независимо от хидроенегийните им характеристики, са възвърнали вложените разходи за изграждането им и са изплатили инвестицията си, предвид факта, че са съществували и са получавали преференциални цени до 19.06.2007г., т.е преди постановяване на процесното решение. Счита за недопустимо едностранно внасяне на изменение в договора за изкупуване на електрическата енергия, сключен въз основа на свободната воля на страните по него. Обстоятелството, в коя група попада централата на ищеца, е следвало да бъде доказано пред крайния снабдител, който заплаща по договора ел. енергия на ищеца. Това се потвърждавало и от Становище на ДКЕВР за класифициране на ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт. По делото не бил представен протоколи или друг документ, по силата на който централата следвало да се определи по друга цена, не са ангажирани никакви доказателства, че ищецът е ангажирал такива пред крайния снабдител, с които доказвал различна цена и, че неговата ВЕЦ попада в някоя от групите по т.1-6 от Решение №Ц-10/2011г.

Иска от съда също да не кредитира и заключението по съдебно-икономическата експертиза, в частта за хипотетично претендираните приходи като пропуснати ползи, експертизата не могла да даде отговор дали изкупеното количество ел. енергия по преференциална цена съответства на

количеството ел. енергия, за което са издадени сертификати. Изяснило се обаче от заключението на вещото лице, че се касае за периодични плащания, в която връзка всички претенции в исковата молба за главница и лихви, които се базират на периодични плащания и произтичали от приложените фактури и и свързаните с тях документи за периодично заплащане на количествата ел. енергия по договора за изкупуване л. енергия, всъщност са погасени по давност по смисъла на чл.111, б.“в“ от ЗЗД. От друга страна, станало ясно, че реално чрез исковата претенция – при претендирано НСП 3 724 Квтч, ищецът би получил много повече приходи чрез претендираната по-висока преференциална цена, от тези, които са признати от Комисията като икономически обосновани разходи за тези централи, при заложеното за производство на количеството енергия, за което са приложими преференциалните цени. Това от своя страна означавало много по-висока норма на възвращаемост в сравнение с тази на другите производители. Довод, че ищецът не е пропуснал ползи, е изведен и от пар.7, ал.1 и ал.3 на ПЗР на ЗЕВИ относно следващата се цена на договора.

Ответникът изтъква също, че не е налице причинна връзка между отменените решения на КЕВР и вреди на ищеца, позовава се на съдебна практика и изтъква, че ако твърдените имуществени вреди нямат пряка и непосредствена връзка с отмяната на съответния административен ак. Мотивира, че евентуално по-високата цена се дължи от другата страната по договора за изкупуване, което се потвърждавало и ясно и категорично от становището на КЕВР прието по Протокол от 02.05.2011г. , претендираните вреди във формата на пропуснати ползи са се дължали на различен фактор, а не на решенията на КЕВР.

Отделно от всичко изложено до тук, са изложени и доводи, че процесните преференциални цени съставляват държавна помощ, по смисъла на чл.107, пар.1 от Договора за функционирането на ЕС и за производителите на ВЕИ съществувала опцията да излязат на енергийния пазар или да бъдат на регулирания сегмент на пазара за изкупуване с преференциални цени на посочения обем електроенергия от ВИ, който обем се променял с изменение на ЗЕВИ. Тези производители са имали възможността да изберат да продават цялото количество на свободния пазар, но те са предпочели гарантираната от закона печалба.

Ответникът претендира присъждането на разноски по списък.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура претендира разноски.

По делото са приети писмените доказателства, представени от ищеца и от ответника, както и от трети лица, изслушани са заключения по съдебно-техническа и съдебно-икономическа експертизи.

Административен съд София-град, като взе предвид предявените пред съда искове, обсъди доказателствата по делото по отделно и в тяхната съвкупност ведно с доводите и възраженията на страните и относимите към тях правни разпоредби, от фактическа и правна страна

приема за установено следното:

По допустимостта на исковите претенции съдът съобрази следното:

За доказване на тезата на ищеца, че към процесната централа са приложими преференциалните цени, определени от КЕВР с отменените решения, по делото се приеха следните доказателства:

В Разрешение №327/03.06.2008г. за изменение на Разрешително за водовземане № 0989/25.02.2002г. са посочени следните технически параметри за МВЕЦ Д. 2 инсталирана мощност на централата 1029 Квт, височина на яза – 18,5м., а по т. 2 след измененията – „безнапорен тунел с дължина 975,83 м. и напорен тръбопровод 1200м. с дължина 83,91 м.“ Срокът на действие на разрешителното е **до 25.06.2018г.**

От ищеца е сключен договор № 123 от 09.08.2007г. за изкупуване на електрическа енергия от независим производител с [фирма], с предмет електрическа енергия от МВЕЦ Д. 2, за която са издадени Разрешение № 327/03.06.2008г. за изменение за разрешително за водовземане, Разрешение за ползване № СТ-12-244/19.03.2007г. като видно то същите се касае за малка ВЕЦ Д. 2 с местонахождение в землището на [населено място] дол, [община], област С.,

В представената от ищеца Декларация от 27.04.2011г., във връзка с договора за изкупуване на електрическа енергия №123/09.08.2007г., управителят на дружеството-ищец е декларирал, по т. 1, че съгласно Решение №Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР, притежаваната от дружеството централа е „тунелна деривация“ т.5 от таблицата, а по т.2, че преференциалната цена за продаба на електрическа енергия, считано от 01.04.2011г. е в размер на 112,48лв. Тази декларация е представена с молбата на ищеца от 19.02.2019г., В Разрешение №327/03.06.2008г. за изменение на Разрешително за водовземане № 0989/25.02.2002г. са посочени следните технически параметри за МВЕЦ Д. 2 инсталирана мощност на централата 1029 Квт, височина на яза – 18,5м., а по т. 2 след измененията – „безнапорен тунел с дължина 975,83 м. и напорен тръбопровод 1200м. с дължина 83,91 м.“ Срокът на действие на разрешителното е **до 25.06.2018г. След тази дата няма представено разрешително за водовземане, със срок до края на исковия период.**

За продадените количества електрическа енергия по договора за изкупуване, ищецът представи протоколи за всеки месец от исковия период, с които е удостоверено количеството електрическа енергия, произведена и отдадена в електроразпределителната мрежа, като за 2011г. са представени данни за месеците от 04 до 11, за 2012г. от м. 02-м.12, през останалите години – 2013, 2014, 2015, 2016 и 2017г., са представени данни за месеците от 01 – 12, а за 2018г. – от м. 01 до 11 включително. Към всеки протокол са представени фактура и извлечение от сметка за плащането. Съдът след преглед на всички доказателства констатира, че фактурираните количества електрическа енергия са по цена 0,11248лв. за Квтч или 112,48лв. за Мвтч през всички посочени месеци, продажната цена по фактурите за м. 02 и 03 на 2012г. също

е изравнена до тази стойност с две дебитни известия от 30.04.2012г. Първоначално е фактурирана цена по 0,07469лв. на Квтч, а с дебитните известия е доплатено – по цена 0,03779лв. на Квтч, което изравнява цената и за тези месеци до 0,11248лв. на Квтч. Допълнително са изискани, представени и приети по делото доказателства от третото неучастващо по делото лице - страна по договора за изкупуване на леектрическата енергия.

От данните по делото се установява и не е спорно между страните, процесната МВЕЦ е присъединена към мрежите на техническата инфраструктура и е въведена в търговска експлоатация на 19.03.2007г.

Освен горното, видно от приетото по делото заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, поради несъответствие между данните в различните документи за процесната МВЕЦ Д. 2, касаещи инсталираната мощност на процесната ВЕЦ според сертификата на ДКЕВР за произход на ел. енергия от ВЕИ инсталираната мощност на процесната ВЕЦ е 1029MW, и според разрешителните за водоползване тя е 0,823 MW, вещото лице след анализ в мотивите на заключението си - л. 624 от делото е дал изчисления на инсталираната генераторна мощност, като е взел предвид техническите параметри на агрегатите на ВЕЦ, като е достигнал до извод, че действително инсталираната генераторна мощност е от 894,7 Квт. В заключение, вещото лице е приело по поставените въпроси следното (л.625/626 от делото) :

-технически по смисъла на Наредба № 14 / 2005г. на М., МВЕЦ Д. 2 е малка деривационна ВЕЦ с горен (дневен) изравнител, водовземно съоръжение с утаител и аквакамера, напорен тръбопровод и сграда на ВЕЦ с мощност под 5 MW, работеща на свободен енергиен режим.

-технически по смисъла на Решение № Ц-10/30.03.2011г. на ДКЕВР, МВЕЦ Д. 2 е малка , среднонапорна деривационна ВЕЦ с нетен пад от 30 дод 100м. и инсталирана мощност от 200 до 10 000 кВт.

Във връзка с отмяната на т.7 от Решение № Ц-10/2011 и Решение №Ц-5/2015г. на КЕВР от съда, настоящият състав на съда съобрази следното:

С решение № Ц-010/ 30.03.2011г. ДКЕВР на основание чл.21 ЗВАЕИБ (отм., действащ към момента на приемане на решението) е определила считано от 01.04.2011г. преференциална цена за продажба на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници и водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10МВт, в 26 точки на решението за отделните видове възобновяеми енергийни източници.

В т.1 до 7 от посоченото решение ДКЕВР определя преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт. В т.1 до 6 комисията класифицира водноелектрическите централи и определя преференциална цена съгласно установените критерии по чл.19а, ал.1 и 2 от наредбата и по чл.36 и сл. от Наредба № 14 за технически правила и нормативи за проектиране, изграждане и ползване на обектите и съоръженията за производство, преобразуване, пренос и разпределение на електрическа енергия съобразно схемата на хидроенергийния обект, инсталираната мощност и водния пад на електрическите централи.

В т.7 от решението са включени водноелектрически централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., като определената преференциална цена е в размер на 112.48/МВтч. В тази му част решението на ДКЕВР е отменено с решение № 2126/ 13.02.2013г. на ВАС по адм. дело № 5492/ 2011г. Делото е върнато на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивите на решението по тълкуването и прилагането на закона.

В изпълнение на това съдебно решение в частта му по връщане на преписката на административния орган, ДКЕВР е приела решение № Ц-5/ 20.02.2015г., с което е определила, считано от 01.04.2011г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на §2, ал.1, т.1 ПЗР на ЗВАЕИБ – 112, 48 лв./МВтч, без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа. Това решение е отменено с влязло в сила решение № 4039/ 15.06.2017г. на АССГ по адм. дело № 2596/ 2015г. В мотивите на решението се сочи, че въведеният от комисията критерий – съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт обуславя материална незаконосъобразност на административния акт. Съдът е отменил решението, с което е определена, считано от 01.04.2011г. преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от съществуващи водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт по смисъла на §3, ал.1, т.1 от ПЗР на ЗВАЕИБ – 112,8 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, като е върнал делото като административна преписка на комисията за ново произнасяне и отнасяне на спорните водноелектрически централи към групите, по посочените критерии от т.1 до 6 в решение № Ц-010/ 30.03.2011г. на комисията и при съобразяване на изложените в мотивите указания по тълкуването и прилагането на закона. Решението е оставено в сила с решение № 13785/ 12.11.2018г. на ВАС по адм. дело № 12851/ 2017г., в мотивите на което се сочи, че при постановяване на решението си административният орган отново е въвел ограничителен и дискриминационен критерий, като изразът „въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г.“ на практика се заменя с израза „съществуващи водноелектрически централи“, което отново се свързва с времето на обнародване на закона в Държавен вестник. Прието е, че разделянето на съществуващи и нови водноелектрически централи отново представлява времеви критерий за определяне на преференциалната цена. Отново е налице диференциация по отношение на водноелектрическите централи според момента, от който започват да текат срокове за задължително изкупуване на произведената електрическа енергия от възобновяемите източници. Посочил е, че разделянето на нови и съществуващи не следва да е в зависимост от това дали е изтекъл технико-икономическият живот на активите и възвръщане на вложената първоначално инвестиция, като обособяването на отделна група производители на електрическа енергия, формирана на признака съществуващи електрически централи, отново е незаконосъобразно. Съдът е посочил още, че в предходното решение на Върховния административен съд не се съдържа указание за прегрупиране по критериите, посочени в т.1 до т.6

на решение № Ц-010 от 30 март 2011 г., като даденото в този смисъл указание от АССГ не е съобразено с факта, че решение № Ц-010 от 30 март 2011 г. е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка – 7, а в случая и на друго решение с № Ц-5 от 20.02.2015г. Поради това съдът е постановил, че при връщането на преписката за ново произнасяне, административният орган, в съответствие с принципа за съразмерност по чл.6 от АПК следва сам да избере законосъобразната възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. По този начин съдът е направил преценката, че отнасянето на определена група водноелектрически централи към някоя от точките по решението е преценка на административния орган, която той трябва да направи в съответствие с принципа на съразмерност и при съобразяване на обстоятелството, че административният акт е влязъл в сила по отношение на т.1 – 6.

При връщането на административната преписка при КЕВР е прието решение № Ц-14/ 03.04.2019г., с което комисията е определила, считано от 01.04.2011г., преференциална цена в размер на 112,48 лв./МВтч без ДДС, при средногодишна продължителност на работа 2500 часа, за изкупуване на електрическа енергия, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност под 10 МВт, които са въведени в експлоатация до влизане в сила на ЗВАЕИБ (отм.).

Следователно за исковия период определената преференциална цена е именно в размер на 112,48 лв./МВтч. Различен извод не следва от обстоятелството, че с решение № 5129/ 23.07.2019г. на АССГ по адм.д. № 4506/ 2019г. е обявена нищожността на решение № Ц-14/ 03.04.2019г., доколкото съдебният акт не е влязъл в сила.

Предвид изложеното, по допустимостта на исковите претенции съдът приема следното:

Доколкото ищецът твърди, че е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, като пряка последица от незаконосъобразните решения на КЕВР Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г., с които се определят считано от 01.04.2011г. преференциални цени за продажба на електроенергия от ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт без ДДС и по двата обективно съединени иска за пропуснати ползи, първото изискване за допустимост по чл.204, ал.1 АПК формално е изпълнено.

Ответникът е направил възражение за недопустимост на исковите претенции по съображение, че до произнасянето на КЕВР с административен акт за определянето на цени, считано от 01.04.2011г. след последното връщане на преписката за произнасяне, не съществували валидно определени цени.

Видно от техническите данни за процесната ВЕЦ, същата действително попада в приложното поле на т.7 от Решение № Ц-10/2011г. и поради това в приложното поле на Решение № Ц-5/2015г., които действително са отменени от съда като незаконосъобразни. Това следва от данните по делото, че МВЕЦ Косица е въведена в експлоатация преди 2007г., еднократно, и е с мощност до 10 MW.

Въпросът за допустимост на иск по чл.1, ал.1 ЗОДОВ в хипотезата на

незаконосъобразен административен акт, е регламентиран в чл.204, ал.1 АПК изрично и изчерпателно. В казуса по делото приложимостта към ВЕЦ на ищеца и отмяната на решенията на КЕВР, съставлява достатъчно основание за допустимост на исковите претенции. Доколко съществува пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между отменените две решения на КЕВР и възможността ищецът да получи повече приходи от продажбата на произвежданата от него електрическа енергия на по-високи преференциални цени, в това число над нетното специфично производство, е въпрос, по който съдът следва да се произнесе с решението си след преценка за основателността на исковите претенции, а не по допустимостта им. Въпрос по съществуването на правния спор е преценката на съда за това дали действително съществува причинна връзка между отменените решения и претендираните вреди, както и евентуално дали действително ищецът е претърпял вреди. Следователно исковите претенции по делото следва да се приемат за допустими по чл.204, ал.1 АПК, предявени срещу надлежен ответник и от лице с право и интерес от предявяването им.

По доказването на претенциите на ищеца за претърпени имуществени вреди,

Освен представените писмени доказателства - сключени от ищеца договори за продажба на произведената от него електрическа енергия, фактури и документи за плащане, сертификати и допуснатата и приета съдебно-счетоводна експертиза, в която са обобщени доказателствата за произведени и продадени количества електрическа енергия през исковия период по преференциални цени - в размер на 112, 48лв. без ДДС, вещото лице е изчислило съответните разлики - претендирани като пропуснати ползи. Вещото лице е изчислило, че за процесните периоди ищецът е реализирал приходи от продажби в размер на 1 887 576,46 лв. за продадените количества ел енергия от процесната МВЕЦ, дадени по години в таблица 1 - л. 769 от делото. Въз основа на заключението по техническата експертиза, процесната централа попада по хидроенергийните си показатели в т.3 от Решение № Ц/10/2011г., з - среднонапорни деривационни ВЕЦ, подязовирни и деривационни ВЕЦ с годишен изравнител с нетен пад от 30 до 100 метра и инсталирана мощност от 200 кВт до 10 000 кВт.

Съобразно поставените от ищеца задачи за доказване на исковата му претенция, вещото лице е направило съответните изчисления и определило разликите в приходите при нива на цените 112,48лв. и 253,48лв. /МВтч, като стойността е 2 366 183,15лв., дадени по години в таблица 1 и в размер на 1 110 931,38лв. - при равнище на цената 178,68лв. - по т.3 от решението на КЕВР. По т.4 от заключението вещото лице е изчислило и лихвите за забава за съответните суми пропуснати ползи по твърденията на ищеца. Вещото лице е установило средни пълни ефективни часове, при които е реализирано производството на ел. енергия от процесната ВЕЦ, като видно от таблица 3 в различните варианти на данните за инсталирана мощност, е видно, че средногодишната продължителност на работа от 2500 часа е достигната само през 214- 215 и 218г. по инсталираната мощност, изчислена от вещото лице. Що се касае до нормата на възвращаемост на капитала, при данни по

решението на КЕВР от 7,53% въз основа на средни данни за разходите, средна продължителност на раблота, срок и разходи за амортизация, експлоатационни разходи, нормата на възвращаемост за процесната МВЕЦ е изчислена в размер на 9,77% или 62,97 лв. МВтч, а в двата варианта на инсталираната мощност - при инсталирана мощност от 1029 к ВТ - е изчислена реализирана възвращаемост 7,96% а при изчисленат аот вещото лице инсталирана мощност от 894,7 кВт е изчислена реализирана възвращаемост отг 9,10% за исковия период на базата на реално изкупените количества през исковия период количества по модела на КЕВР, за които са издадени сертификати/ гаранции за произход.

По въпроса кои са действащите преференциални цени през исковия период за ВЕЦ под 10 МВт, първоначално определени с т.7 от Решение №Ц-10/2011г. съдът съобрази следното:

По делото е представен първоначалният договор за изкупуване на електрическа енергия, както и анекси за последващите му изменения, съгласно параграф 3, ал.1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Закона за възобновяемите и алтернативните енергийни източници и биогоривата (ЗВАЕИБ) - отменен понастоящем с пар.1 от ПЗР на Закон за енергийните възобновяеми източници (ЗЕВИ). Така съгласно пар.3, ал.1 от ДР ЗВАЕИБ (отм.) се определят нови срокове за задължително изкупуване на електроенергия, които текат след предоговаряне. Видно от заключението на вещото лице, конкретно по т.1, през целия исков период са изкупувани произведените от ищеца количества по преференциална цена 112,48лв. от купувача по договора - краен снабдител на ел. енергия Ч. Електро България АД.

Ответникът претендира, че за изкупуването на произведената електроенергия от МВЕЦ Д. 2, притежавана от ищеца, са относими разпоредбите на параграф 7 от ДР на Закона за енергетиката, предвид сключения договор №123 от 09.08.2007г. (л.51 от делото) и декларацията на ищеца, обсъдени по-горе, подписан между ищеца и [фирма]. Съгласно посочената норма, се запазва действието на сключените дългосрочни договори за изкупуване на електроенергия, като преференциалната цена за изкупуване е действащата към дата на влизане в сила на закона. Разпоредбите на параграф 7, ал.1 и ал.3 от ЗЕВИ са императивни и задължителни за страните по сключените и действащи дългосрочни договори за изкупуване на електрическа енергия от възобновяеми източници. Считано от 01.04.2011г. съществуват определени преференциални цени, по които крайните снабдители и общественият доставчик да изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници - водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 Мвт, попадащи в хипотезата на отмененото решение на ДКЕВР. Съгласно параграф 7, ал.3 от ЗЕВИ, цената е еднаква за целия срок на действие на договора, когато енергийният обект е въведен на един етап. Видно от представената документация централата на ищеца е въведена през 2007г. и на един етап. В тази връзка действащата преференциална цена към датата на влизане в сила на Закона за енергетиката следва да се определи към 03.05.2011г., съгласно параграф 25 от ДР на закона.

Законодателят е допуснал предварителна изпълняемост на решенията ДКЕВР и понастоящем КЕВР, съгласно чл.13, ал.9, изречение второ от Закона за енергетиката (ЗЕ), в редакцията след *ДВ. бр.17 от 6 Март 2015г.*, в сила от 06.03.2015 г. и до края на исковия период, а до тогава чл. 13, ал.7, второто изречение от ЗЕ. Според тези разпоредби обжалването на решение на Комисията не спира изпълнението.

-С допълнението на чл. 13, ал.7 от ЗЕ Доп. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г., е въведено трето изречение, според което: „Искането за спиране изпълнението на оспорено по съдебен ред решение е недопустимо освен по отношение на решения, с които се налагат санкции, решения за прекратяване и отнемане на лицензии и решения за отнемане на сертификати за независимост на оператори на преносни мрежи.“

-Преди посоченото допълнение на нормата, е в сила даденото задължително тълкуване на чл.166, ал.2 АПК с Тълкувателно решение № 5 от 08.09.2009 г. по тълк. д. № 1/2009 г., О. на ВАС, според което:“ Разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от АПК за спиране изпълнението на административния акт е обща разпоредба за съдебен контрол, приложима по отношение на всички актове, с които е допуснато по силата на отделни закони предварително изпълнение на административен акт, когато законът не предвижда изрична забрана за съдебен контрол.“

-Въз основа на така даденото тълкуване на чл.166, ал.2 АПК от ВАС с Тълкувателно решение № 5/2009 г. по тълк. д. № 1/2009 г., О. на ВАС, е било възможно да се иска спиране на Решение № Ц-10/2011г. на ДКЕВР от съда по реда на чл.166, ал.2 АПК, което е осъществено до посоченото допълнение с трето изречение на чл.13, ал.7 ЗЕ, в сила от 17.07.2012 г.,

-Не е спорно между страните, че допуснатото от закона предварително изпълнение на Решение Ц-10/2011г. не е спряно от съда по реда на чл.166, ал.2 АПК. Също поради липса на правен интерес от страна на производителите - поради приложимост на по-ниска цена, не е искано спирането и на Решение № Ц-5/2015г., с което също считано от 01.04.2011г. се определя преференциална цена 112,48лв.

Предвид на изложеното, то се доказва по делото и не е спорно обстоятелството, че към произвежданата от ищеца електрическа енергия чрез МВЕЦ Д. 2, по силата на пар.7, ал.1 от ДР на ЗЕВИ се прилага определената в размер на 112, 48лв. по т.7 от Решение №Ц-10/2011г. на ДКЕВР, заместена с Решение № Ц-5/2015г., преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, на основание специфичната характеристика на МВЕЦ давидково 2- въвеждането ѝ преди 2007г. в търговска експлоатация. Тази цена изрично е посочена в декларацията от управителя на дружеството ищецакато приложима по договора му с [фирма], както се обсъди по-горе.

По доводите на ответника, че процесната преференциална цена за изкупуване на произведената от собствената на ищеца ВЕЦ и конкретно по т. 7 от Решение № Ц-10/2011г. и Решение Ц-5/2015г. съставляват държавна помощ по смисъла на чл.107 пар. 1 ДФЕС, съдът съобрази следното:

Видно от решение на Европейската комисия C(2016) 5205 final, относно „Държавна помощ SA.44840 (2016/NN) — България Подпомагане на производството на енергия от възобновяеми източници в България“, обявено на сайта на Европейската Комисия, https://ec.europa.eu/competition/state_aid/cases/263396/263396_1780805_102_3.pdf, е прието в заключение следното: Комисията изразява съжаление, че България е привела в действие разглежданата мярка за помощ — в нарушение на член 108, параграф 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Въпреки това тя реши, въз основа на оценката по-горе, да не повдига възражения по отношение на помощта, поради това че тя е съвместима с вътрешния пазар по силата на член 107, параграф 3, буква в). ДФЕС

Българската държава е уведомила ЕК за предоставяната оперативна помощ за производителите на енергия от възобновяеми източници под формата на преференциални цени за изкупуване на енергията, която е необходима с оглед постигане на националната цел за дела на енергията от възобновяеми източници в брутно крайно потребление на енергия на държавата през 2020 г., както е установено в Директива 2009/28/ЕО за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници, като предоставяната помощ се основава на: Закон за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ), в сила от 3 май 2011 г., и актовете за неговото изменение;

Наредба № 1 от 18 март 2013 г. за регулиране на цените на електрическата енергия, издадена от председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, обн., ДВ, бр. 33 от 5 април 2013 г., в сила от 5 април 2013 г., изм., бр. 17 от 28 февруари 2014 г., в сила от 28 февруари 2014 г., бр. 4 от 16 януари 2015 г., в сила от 1 февруари 2015 г.; Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия, приета с Постановление № 35 на Министерския съвет от 20 февруари 2004 г., обн., ДВ, бр. 17 от 2 март 2004 г., изм., бр. 62 от 31 юли 2007 г. и бр. 42 от 5 юни 2012 г., в сила от 5 юни 2012 г. Получателите по мярката, за която е изпратено уведомление, са оператори на съоръжения за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. Съгласно ЗЕВИ от 3 май 2011 г. са обхванати и малки водоелектрически централи (с инсталирана мощност до 10 MW). Прогнозният общ бюджет на схемата за подпомагане, за която е изпратено уведомление, е 13 227 144 000 BGN (6 772 419 550 EUR). Мярката, за която е изпратено уведомление, е влязла в сила на 3 май 2011 г. и ще изтече на 31 декември 2021 г., като в решението са обсъдени и източниците за финансиране, също е безспорно, че подпомагането на съоръжения за производство на енергия от възобновяеми източници по схемата, за която е изпратено уведомление, е под формата на преференциални цени за изкупуване (т.нар. преференциални тарифи). Преференциалните цени за изкупуване се определят от българския Енергиен Регулатор. Първоначално те се актуализираха на годишна основа. От 17 юли 2012 г. на българския Енергиен регулатор е предоставено правото да преразглежда равнищата на преференциалните цени повече от веднъж годишно, когато при анализ на ценообразуващите елементи бъде констатирано, че тези елементи са се променили съществено. До настоящия момент тази възможност е използвана само през 2012 г.

Комисията е обсъдила и определянето на преференциалните цени, в това число е взела предвид, че равнищата на преференциалните цени за изкупуване се определят въз основа на разходите за производство, към които се добавя норма на възвръщаемост. След като преференциалните цени за изкупуване бъдат определени, те остават постоянни за целия период на задължително изкупуване, приложим за отделните получатели по схемата. Разходите за производство се изчисляват по методиката за изчисляване на *усреднените разходи за производство на енергия* (LCOE). За тях се вземат предвид инвестиционните разходи, експлоатационните разходи и производителността (коефициентът на натоварване) на съоръженията според вида на технологията и използваните ресурси. Разходите и коефициентите на натоварване са основани на данни от проучвания, извършени от международни научноизследователски организации и финансови институции, като са отчетени местните особености.

Нормата на възвръщаемост, взета предвид при изчисляване на преференциалните цени, е равна на прогнозната среднопретеглена цена на капитала и възлиза на 9 % преди данъчно облагане за 2011 г. и на 7 % преди данъчно облагане от 2012 г. насам. Изчислението ѝ се основава на модела за оценка на капиталовите активи (модела CAPM) за представителен стопански субект с капиталова структура от 30 % собствен капитал и 70 % дълг, като се вземат предвид пазарният риск за България и проектните рискове, свързани със стопанската дейност за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. За различните видове съоръжения в рамките на всяка технологична група българските органи са определили конкретни преференциални цени за изкупуване, които надвишават средната пазарна цена. Електрическата енергия от възобновяеми източници се изкупува на преференциалните цени за изкупуване от обществения доставчик (т.е. държавното дружество НЕК ЕАД) или от крайните снабдители (т.е. електроснабдителните дружества, обслужващи пазара на дребно на електрическа енергия). Крайните снабдители продават количествата електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, които са свързани към техните мрежи, на обществения доставчик на цената, на която те са я закупили (**т.е. по действащата преференциална цена за изкупуване**).

Европейската комисия също е съобразила и въведеното задължение за изкупуване на електрическа енергия с право на подпомагане. Първоначално на условията за подпомагане по договорите за изкупуване е отговаряло цялото количество електрическа енергия, произведена от съоръжения за производство на енергия от възобновяеми източници. От 1 януари 2014 г. електрическата енергия, която отговаря на условията за подпомагане, е количеството, произведено в рамките на средния годишен брой експлоатационни часове, определен от органа за енергийно регулиране. Електрическата енергия над това количество се изкупува по непреференциални цени. Считано от 24 юли 2015 г. обаче електрическата енергия, отговаряща на условията за подпомагане, е количеството, което позволява на производителите на енергия от възобновяеми източници да получават минималния приход, гарантиран от разходните компоненти, на

които се базира установената преференциална цена за изкупуване. Съоръженията за производство на енергия от възобновяеми източници могат да продават електрическата енергия, която надвишава количеството електрическа енергия, което отговаря на условията за подпомагане, на свободния пазар по свободно договорени цени и/или на балансиращия пазар. Що се касае до финансирането на преференциалните цени за изкупуване - тези такси се събират от крайните потребители — първоначално чрез държавния оператор на преносната система (ОПС), а от август 2013 г. чрез въведената система за събиране на таксата за Ц. Прието е, че така държавата контролира, направлява и влияе на управлението на средствата, използвани за финансиране на схемата за подпомагане, въз основа на което е направен извод, че преференциалните цени за изкупуване за производителите на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници се финансират чрез държавни ресурси.

ЕК е формирала извод, че с мярката, за която е изпратено уведомление, се въвеждат преференциални цени за изкупуване за производителите на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници. Поради това тези производители получават възнаграждение в размер, надвишаващ този на възнаграждението, което те по принцип щяха да получават от пазара, ако помощта не бе предоставена. Това подпомагане може да бъде ползвано единствено от тази категория производители и от никоя друга. Поради това помощта представлява селективно икономическо предимство, предоставено на производителите на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници. Получателите на помощта работят на либерализиран пазар на електрическа енергия в условията на трансгранична търговия. Поради това по-благоприятното третиране нарушава конкуренцията и има вероятност да повлияе на търговията между държавите членки. В заключение е прието, че мярката, за която е изпратено уведомление, представлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС.

По въпроса, дали е съвместима мярката за помощ, е прието, че попада в приложното поле на Насоките относно държавната помощ за опазване на околната среда и за енергетика за относимия период и конкретно, че съгласно точки 107 и 109 от НПОС оперативна помощ за производството на енергия от възобновяеми източници може да бъде отпускана, за да се покрие разликата между разходите за производство на енергията и пазарната цена на въпросния вид енергия. Помощта може да бъде предоставяна само до амортизирането на съоръжението и може да включва обичайна възвръщаемост на капитала. Всяка инвестиционна помощ следва да бъде взета под внимание. Комисията е посочила, че българските органи са предоставили изчисления за всички преференциални цени за изкупуване, приложими за периода 2011—2015 г. Представените изчисления се основават на допусканията, които са валидни към момента на предоставяне на помощта, и показвали, че всички преференциални цени за изкупуване в рамките на схемата за подпомагане са равни на LCOE за съответните съоръжения (таблица 2 от решението). Възвръщаемостта, която първоначално е определена от българските органи на 9 %, а впоследствие е намалена на 7 %, е прието за съответстващи на равнището на прогнозната среднопретеглена

цена на капитала за инвеститорите в обекти, използващи възобновяеми енергийни източници. Като се имат предвид представените доказателства, включената норма на възвръщаемост се *счита за разумна*. Всяка инвестиционна помощ, предоставена на получателите, е надлежно приспадната от базата на активите, което е счетено за съответстващо с точка 109, буква б) от НПОС. Според Комисията схемата, за която е изпратено уведомление, е насочена ясно към постигането на цел от общ интерес в съответствие с член 107, параграф 3 от Договора, а ефектът на помощта по принцип не се възприема като ненужно нарушаване на конкуренцията, тъй като този ефект е неразривно свързан със самата цел на помощта. Комисията стига до заключението, че нарушаването на конкуренцията, причинено от схемата, която е предмет на оценката, е ограничено, а схемата за помощ, за която е изпратено уведомление, за подпомагане на електрическата енергия от възобновяеми източници е в съответствие с изискванията съответно на НПОС от 2008 г. и на НПОСЕ от 2014 г. и следователно е съвместима с вътрешния пазар по силата на член 107, параграф 3, буква в) от ДФЕС. Комисията също се е уверила, че механизмът за финансиране на мярката за помощ е в съответствие с членове 30 и 110 от ДФЕС.

В решението Комисията е разгледала жалби във връзка с намалените равнища на подпомагане, които можело да доведат до намаляване на рентабилността за получателите до степен, в която някои от засегнатите съоръжения може вече да не бъдат икономически рентабилни. Комисията отбелязва, че тя разглежда дали схемата за помощ отговаря на условията, предвидени в НПОС и НПОСЕ. Най-важните разпоредби в това отношение са правилата за пропорционалността (и натрупването), определени по-специално в точка 109 от НПОСЕ и точка 131 от НПОСЕ. Както е посочено по-горе, Комисията заключава, че схемата за помощ е съвместима с правилата, предвидени в НПОС и в НПОСЕ, тъй като праговете, определени съответно в НПОС и в НПОСЕ, не са превишени.

Без съмнение, разгледаното решение на комисията касае преференциалните цени, предмет на исковите претенции за апропуснати ползи и които в конкретните размери по решенията на КЕВР за периодите от 2011г. - 2015г., са приети за съвместими с правото на ЕС.

Следва да се посочи, че по правото на ЕС, на основание чл.88, пар.3 ДФЕС, пред националните съдилища могат да бъдат заведени иски за присъждане на обезщетения за вреди, нанесени с отпускането на неправомерната държавна помощ на конкуренти на получателя и на други трети страни. Подобни иски за обезщетения за вреди са насочени обикновено срещу органа, предоставящ държавната помощ. Често те имат особено важно значение за ищеца, тъй като, за разлика от исковете, чиято цел се изчерпва с възстановяване, в резултат на исковете за обезщетения за вреди, които са уважени от съда, ищецът получава директно финансово обезщетение за понесените загуби и вреди, в резултат на нарушения на законодателството на Общността, за които е отговорна съответната държава. Такова задължение възниква, когато: i) нарушената правна разпоредба предоставя права на лицата; ii) нарушението е достатъчно сериозно; и iii) налице е пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението на

държавата-членка и понесените от засегнатите страни вреди. Казусът по делото не е такъв, доколкото ищецът не претендира понесени вреди и загуби то нарушение на правото на ЕС, а доколкото предоставената му държавна помощ под формата на преференциални цени и при предвидените през иския период ограничения е приета за съответна на правото на ЕС, то не е изпълнено изискването да съществува нарушение на предоставената държавна помощ във формата на преференциална цена за иския период, което да съставлява основание за вреди в конкретния случай. Освен това, видно от основаниято по чл.88, пар.3 ДФЕС, вреди могат да се претендират от засегнатите лица на основание неправомерно предоставена държавна помощ на друг икономическия оператор, на основание нарушаване на правилата за конкуренцията по правото на ЕС. На основание посочената разпоредба е възможно да се присъди обезщетение за вреди, но не и пропуснати ползи от неполучен по-висок размер на държавна помощ, каквото е искането на ищеца в казуса по делото.

Що се касае до налагането с решенията на КЕВР за определяне на преференциални цени на задължения на ищеца, то доводът, развит в писмената защита по делото е необоснован. Съгласно чл.3, пар.2 от същата директива, задължение по отношение на цени, по които следва да бъде изкупувана електрическата енергия могат да бъдат наложени само на доставчици на услуги от общ интерес. Такива доставчици в случая са НЕК АД и „Ч. Е. България“, но не и ищеца. По отношение на него не са наложени каквито и да са задължения да продава по произведената от него електрическа енергия по конкретна цена. Видно от Решение на Съда от 14 ноември 2018г. по дело C-238/17г., е прието, че не попада в приложното поле на посочената разпоредба производител на електрическа енергия, който не е обвързан със задължение за обществена услуга, в случая конкретното дружество не е било включено в списъка с доставчици на обществени услуги, а правоотношенията по повод на изкупуването на електрическа енергия и ползването на подпомагане се уреждали само въз основа на договори. По тези съображения е прието - т.28 от решението на Съда на ЕС, че разпоредбите на правото на Съюза, чието тълкуване се иска - сред които и чл.3, пар.2 от директива 2009/72, не могат да се приложат нито пряко, нито косвено към обстоятелствата по главното производство. Идентично в казуса по делото, правоотношението, по силата на което ищецът получава за продадената от него електроенергия по преференциалните цени се урежда от договора му с [фирма].

Неправилно ищецът се позовава само на чл.31, ал.1 ЗЕВИ за да обоснове твърдението си, че е регламентирано задължително изкупуване от крайния снабдител на електрическата енергия, произвеждана от процесната ВЕЦ. Съгласно чл.31, ал.5 ЗЕВИ, производителите на електроенергия от ВИ, могат да продават произвежданата от тях ел енергия от ВИ както на крайния снабдител, така и да ползват същата за собствени нужди и да продават същата на свободния или балансиращия пазар на електрическа енергия. От чл.31, ал.5 вр. ал.1 следва, че държавата не налага задължителни цени на производителите, по които да бъде изкупена произвежданата от тях ел.

енергия от ВИ. Цените са задължителни за крайния снабдител и НЕК, на основание чл.3, пар.2 от Директивата, а производителите имат свободната воля да изберат дали да продават електрическата си енергия по тези цени или не. Предвид на така прието от съда на ЕС, като неотнормирани към конкретния случай следва да се приемат цитираните изборително и извън контекста части от мотиви на съдебни актове по адм.д. 6051/2017г. на ВАС и по адм.д. №4340/2019г. на ВАС за въведено нормативно регулиране на отношенията между равнопоставени субекти чрез преференциалните цени за изкупуване на електрическа енергия, както и, че по този начин държавата се намесва в гражданско-правни отношения, които иначе се уреждат при съгласуване волята на двете страни.“ Тези мотиви касаят казус по оспорване на наложена ПАМ от КЕВР на краен снабдител за отстраняване на вредни последици, изразяващи се по същество, в задължаването на последния да заплати разликата между 112,48 лв./МВтч и 229,90 лв. /МВтч, респективно 213,09лв./МВтч за цялото закупено от конкретни три дружества производители количество ел енергия за период 2011-2015г., в резултат на неприлагането на Решение № Ц-10/30.03.2011г. в частта по т.7, съответно Решение № Ц-5/20.02.2015г. на КЕВР по отношение на конкретна ВЕЦ. С цитираното решение на ВАС жалбата срещу наложената ПАМ от КЕВР е отхвърлена. Тази съдебна практика на първо място доказва, че процесната цена от 112,48лв. по двете решения, относима към ищеца, е следвало да бъде прилагана от крайния снабдител по договора му с ищеца и между крайния снабдител и НЕК за изкупените количества електрическа енергия от ВЕЦ на ищеца през исковия период. На второ място тази съдебна практика на ВАС изцяло съответства на приетото от Съда на ЕС в цитираното решение по делото Renerga, С- 238/17, според което на основание чл.3, пар.2 от Директива 2009/72 държавите членки могат да наложат на предприятия в електроенергийния сектор, в общ икономически интерес, задължения за обществени услуги, които се отнасят освен другото и до цената на доставките. Дружеството, по отношение на което е наложена ПАМ в казуса по адм.д. №4340/2019г. на ВАС е краен снабдител, който вместо по цена 112,48 лв. е продавала на НЕК АД изкупената цена от ВЕЦ на по-висока цена. Крайният снабдител е задължен да прилага цената по решението на КЕВР за определяне на преференциални цени.

Предвид на всичко изложено, на основание пар.7, ал.1 и ал.3 ПЗР на ЗЕВИ, през целия исков период за продадените количества електрическа енергия, произведена от ВЕЦ на ищеца, по договора с [фирма], е приложима цената от 112,48 лв., определена от КЕВР с т. 7 от Решение № Ц-10/2011г. и Решение № Ц-5 /2015г., както и по съображение, че цена в посочения размер и определена по съответните икономически параметри, в това число и норма на възвращаемост на капитала, е одобрена от Европейската комисия държавна помощ.

Видно от изчисленията на вещото лице, при взета предвид от КЕВР норма на възвращаемост 7,53% е определена цена от 112,48лв./Мвт. При така приетите инвестиционни и експлоатационни разходи и средно-годишна продължителност на работа 2500 часа, увеличените преференциални цени носят по-висока доходност на инвеститорите, съответно по-висока норма на

възвращаемост на капитала, която в цената от 112,48лв. е 9,77% за ВЕЦ. Вещото лице е изчислило действителната реализирана средна норма на възвращаемост в значително по-високи стойности в различни варианти, предвид различните стойности на инсталираната мощност на централата, които са 7,96% и 9,10% през исковия период на основание количествата, продадени по преференциалните цени със сертификати за произход. Следователно, заключението на вещото лице в достатъчна степен обосновава извода, че претенцията на ищеца за по-висок размер на преференциална цена означава по-висока норма на възвращаемост на капитала от приетите от комисията за допустими и разумни граници - между 7-9%, които не нарушават правилата на Съюза в областта на конкуренцията и следователно, претенцията на ищеца касае икономическо предимство, което ще бъде в нарушение на одобрената от Комисията държавна помощ в сектора чрез конкретни стойности на преференциалните цени, в случая 112,48лв.

Имуществените вреди по принцип представляват претърпяна загуба и/или пропусната полза. За да е налице претърпяна загуба е необходимо нещо да съществува в патримониума на ищеца и в резултат на незаконосъобразен акт, действие или бездействие да се е стигнало до неговата липса, погиване, увреждане, т. е. до намаляване на имущественото състояние, до обедняване с нещо. Както се посочи по-горе, на основание чл.88, пар.3 ДФЕС, засегнатите лица могат да претендират присъждане на обезщетение за претърпяни загуби вследствие на незаконно предоставяне на държавна помощ на друго лице, който иск е допустимо да бъде насочен срещу органа, който неправомерно е предоставил помощта. Също както се посочи, казусът по делото не е такъв, доколкото ищецът претендира не претърпени загуби, а пропуснати ползи.

Що се касае до пропусната полза, каквато се претендира от ищеца, според доктрината и съдебната практика представлява неосъществено увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички изгледи за това, а като резултат от деянието ищецът е бил лишен от сигурна облага. Пропусната полза представлява реална, а не хипотетична вреда. Това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличението /в този смисъл е и тълкувателно решение № 3/12.12.2012 на ВКС по т. дело № 3/2012 г./

С оглед на това, за да се претендира процесното обезщетение за пропуснати ползи от фактурирането и продажбата на електроенергията, произвеждана от ВЕЦ на ищеца по по-ниски цени, ищецът следваше да установи по безспорен начин, че тази електроенергия е следвало да бъде изкупена, по точно определена по-висока цена, единствено по причина на отмяната на т. 7 от решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР, съответно на Решение № Ц-5/2015г. на КЕВР, което в настоящото производство не беше доказано.

По тези съображения, твърденията на ищеца, че е пропуснал ползи поради отмяната на т. 7 от Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/2015г. на КЕВР кат онезаконносъобразни, са изцяло хипотетични и недоказани.

По наличието на причинна връзка, между отменените решения и претендираните вреди:

Както се посочи, в частта по т.7 Решение № Ц-10/2011г. на ДКЕВР, е отменено с Решение № 2126/ 13.02.2013г. на ВАС по адм. дело № 5492/ 2011г., като делото е върнато на ДКЕВР за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивите на решението по тълкуването и прилагането на закона. В тях съдът приема, че правилата, методите и критериите за определяне на преференциални цени са нормативно регламентирани със закона и наредбата. В мотивите на ВАС се приема, че посочените нормативни изисквания са съобразени от комисията при приемане на решението, но в нарушение на тези разпоредби е въведен допълнителен разграничителен критерий за отделните водноелектрически централи, а именно „въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г., за което комисията не е посочила фактически и правни основания. Изрично на стр.8 от съдебното решение е отразено, че всички останали критерии са били съобразени от ДКЕВР (с чл.21, ал.1 от Закона за енергетиката, наредбата по чл.36, ал.3 от Закона за енергетиката – Наредбата за регулиране на цените на електрическата енергия, наредба № 14 от 15 юни 2005 г.). В останалата част, а именно в частта без т. 7, решение № Ц-010/ 30.03.2011г. не е оспорено пред съда и е влязло в сила. Следователно този административен акт се ползва със стабилитет и по отношение на извършената класификация на водноелектрически централи и на електрически централи в т.1 – 6. Съдът не е разрешил спора по същество, поради което се налага извод, че за групата водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт, въведени в експлоатация преди 2007г., следва да се прилагат цени, различни от цените, определени по т.1–6, но същите следва да бъдат обединени от друг признак, определен в решение на КЕВР.

Класификацията на отделните производители на електроенергия според техническите им характеристики, не е в правомощията на ответника, който определя само различните групи производители и следващите се преференциални цени. Що се касае до класифицирането на ВЕЦ с инсталирана мощност до 10 МВт, по делото е представено извлечение от Протокол № 67 /02.05.2011г., като е посочено, че в процесното решение № Ц-10/2011г. ВЕЦ са класифицирани по воден пад и по конфигурация, които критерии са взети предвид от вещото лице по съдебно-техническата експертиза. Изрично е посочено в решението на КЕВР, че с оглед на подадените много искания за издаване на удостоверения, с които комисията да посочи в коя категория попадат конкретни енергийни обекти, е прието, че ДКЕВР няма законово правомощие да издава административни актове с такова съдържание. Принадлежността на всеки производител към определена ценова категория се декларирала достатъчно ясно в разрешителното за водоползване, издадено по реда на чл.60 и сл. от закона за водите, Протокол обр.16, съставян на основание чл.7, ал.3, т.16 на Наредба №3 от 2003г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството., спецификации на техническите проекти, свързани с машини, съоръжения и агрегати. Също е посочено, че принадлежността на всяка водноелектрическа централа към утвърдените с Решение № Ц-010/30.03.2011г. категории, следва да се доказва чрез посочените документи от собственика на централата пред съответния краен снабдител, като определянето на принадлежността към ценова

категория може да завърши със съответен протокол.

Както се посочи до тук, отмяната на т.7 от Решение № Ц-10/2011г. сама по себе си не обуславя попадането на ищеца в друга точка от същото решение, такава преценка още по-малко може да бъде извършена със съдебен акт въз основа на заключението на техническа експертиза в производство като процесното, доколкото това определя прилаганите преференциални цени по договора на ищеца за изкупуване на произведената от него електрическа енергия, в случая с [фирма], респективно като цена на продаваната вещь, е предмет на същия договор. Ищецът като производител е следвало да доказва пред купувача по договора приложимата за него цена, задължителна за купувача по силата на чл.31, ал.2 ЗЕВИ, както е указал КЕВР още през 2011г. Както бе посочено, в мотивите на решение № 2126/ 13.02.2013г. по адм. дело № 5492/ 2011г. , ВАС е приел, че при определяне преференциалните цени за продажба ДКЕВР се е съобразила с изискването на чл.21 ал.2 от ЗВАЕИБ /отм., но в сила към постановяване решението на регулаторния орган/ и чл.21, ал.3 от НРЦЕЕ, но в частта си по т. 7 това решение е незаконосъобразно единствено поради въвеждането на допълнителния критерий „въведени в търговската експлоатация преди 19 юни 2007 г.“ В съдебното решение не се дават указания тези производители да бъдат класифицирани по други точки. Съдът изобщо не се е занимал с въпроса доколко конкретните жалбоподатели се включват правилно в категорията на производителите по отменената т.7, за да са налице основания в настоящото съдебно производство последният да твърди, че неправилно е категоризиран от ответника с отменената т.7.

Нещо повече - в решение № 13785/ 12.11.2018г. ВАС изрично сочи, че „в решението на предходния тричленен състав /на ВАС/ не се съдържа указание за регрупиране по критериите, посочени от т.1 до т.6 на Решение № Ц-010/ 30.03.2011г. на ДКЕВР. Това решение е влязло в сила по посочените точки и не може да бъде променяно въз основа на обжалването по друга точка – 7, а в случая и по друго решение № Ц-5/ 20.02.2015г.

Също е изключено съществуването на причинна връзка между пропуснати ползи от ищеца във връзка с произвежданата от него и продадена ел. енергия от собствената му ВЕЦ с отмяната на т. 7 от решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР, съответно на Решение № Ц-5/2015г. на КЕВР от съда, на основание изложеното за одобрението от Комисията на държавна помощ в същия размер и във формата на преференциални цени.

Следователно, ищецът не доказва, съществуването на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между отмяната на т. 7 от решение № Ц-010/30.03.2011г. на ДКЕВР, съответно на Решение № Ц-5/2015г. на КЕВР и пропуснати ползи от продажбите на ел. енергия от собствената му ВЕЦ на преференциални цени.

Видно също така, от сключения договор за изкупуване на произвежданата от ищеца електрическа енергия, представени по делото от двете страни, по договора с [фирма] изрично е възприета и посочена в договора преференциална цена от 112,48лв. конкретно вр. Решение № Ц|10/2011г. и по декларация на ищеца, обсъдена по горе. Също договорът съдържа и клаузи за прекратяването му.

Следователно, правоотношението, по повод на което ищецът претендира, че

е пропуснал ползи, е изцяло договорно и съществуването му зависи от изразената от него свободна воля. Както се аргументира, определените от КЕВР преференциални цени, представляващи държавна помощ, не са задължителни за ищеца, същите се прилагат във взаимоотношенията му с негов контрагент само при изразено от него съгласие.

В заключение, по основателността на процесните искове съдът намира, че разгледани по същество са неоснователни по следните съображения:

За да възникне правото на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и за да бъде ангажирана отговорността на ответника е необходимо ищецът да докаже кумулативното осъществяване на следните елементи на фактическия състав: настъпила вреда в правната сфера на ищеца, която включва реално причинени щети и пропуснати ползи, незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, вредата трябва да е настъпила в резултат на незаконосъобразния акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, незаконосъобразното действие и бездействие и настъпилата вреда. Тази доказателствена тежест е изрично указана от съда на ищеца с определението му по делото от 21.03.2019г.

Действително, в процесния случай от приетите по делото писмени доказателства се установява, че от ДКЕВР /сега КЕВР/ е било издадено решение № Ц-010/30.03.2011 г., което в последствие в частта му по т. 7, с която се определя, считано от 01.04.2011 г., преференциална цена за продажба на електрическа енергия от водноелектрически централи под 10 МВт, въведени в търговска експлоатация преди 19 юни 2007 г. – 112.48 лева/МВтч, е било отменено с влязло в сила съдебно решение, както и издаденото впоследствие вместо посочената точка Решение № Ц-5/2015г. на КЕВР, т.е. налице е незаконосъобразен административен акт, който е един от елементите на фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ. За да се ангажира обаче тази отговорност в настоящото производство по отношение на ответника ДКЕВР /сега КЕВР/ следва да се установят всички елементи от този фактически състав. Наличието на отменен административен акт не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се наличие и доказване и на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Безспорно от събраните по делото доказателства се установява, че останалите елементи от този фактически състав не са налице, тъй като ищецът не доказва в настоящото производство наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между отмененото, като незаконосъобразни решения, съответно само по т.7 от решение № Ц-010/30.03.2011 г., нито претендираните за настъпили от него имуществени вреди.

Претендираните от ищеца пропуснати ползи са една евентуалност, а не реалност и претенцията му почива само на логическото му допускане за закономерното ѝ настъпване. Не се установява по делото също така, че

продажбата на произведената от ВЕЦ Д. 2 електрическа енергия на конкретните цени през исковия период се намира в пряка и непосредствена причинна връзка именно с отменения административен акт. В тази връзка следва да се има предвид, че ищецът обвързва както настъпването на неговите вреди, така и размера на претендираните пропуснати ползи, с обстоятелството, че поради отмяната на решенията на КЕВР, следва да се категоризира по друга точка от диспозитива на Решение № Ц-10/2011г., за което няма основание нито в мотивите на решенията на съда, нито в норма от закона, предвид пар.7, ал.1 и ал.3 от ПЗР на ЗЕВИ, обсъдени по-горе и решението на ЕК за одобряване на държавната помощ във формата и на процесните преференциални цени, нито в договорите му за изкупуване на електрическа енергия.

На основание изложеното, исковите претенции на ищеца следва да бъдат отхвърлени изцяло, като недоказани и необосновани.

При този изход на правния спор, следва да бъде разгледано искането за присъждане на разноски направено от ответника. От ответника е направено искане за присъждане на разноски в размер на 17 580,93 лв. за процесуално представителство и защита, определено по реда на чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.8, ал.1, т.5 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и направените разноски за съдебно-икономическата експертиза в размер на 500лв., за които е представен списък- л. 739 от делото. Доводът на ищеца, че не се присъждат разноски на ответника за възнаграждение за процесуалното представителство е действително обоснован, предвид чл.10, ал.3 ЗОДОВ в приложимата редакция към датата на подаване на исковата молба. Правилото по чл.10, ал.4 ЗОДОВ, въведено с изменението на закона със ЗИД, обн. ДВ брой 94/2019г., което предвижда присъждане на разноски за един адвокат на ответника, се прилага за исковите молби, подадени след влизането на закона в сила - пар. 6 от ПЗР на същия закон. Следователно, на ответника не следва да бъдат присъдени разноски за възнаграждение на юрисконсулта, а само разноските по производството - в размер на 500 лв.

Водим от горното Административен съд - София-град, 12-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], представлявано от Д. Х. Б., срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ искове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2 366 183,07лв. за главница и 317 461,16лв. за лихва, претърпени вследствие на незаконосъобразен административен акт на същата комисия - Решение № Ц-010/30.03.2011г. и Решение № Ц-5/20.02.2015г., с които се определят считано от 01.04.2011г. преференциални цени за продажба на електроенергия от водноелектрически централи с инсталирана мощност до 10 МВт без ДДС, конкретно по т. 7. и за периода от от 01.04.2011г. до 30.11.2018г.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място],
ДА ЗАПЛАТИ по сметка на КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО
РЕГУЛИРАНЕ, представлявана от доц.д-р И. И. и със седалище С., сумата от
500 (петстотин) лева за разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен
административен съд .в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: